

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้เป็นการเสนอการสรุปผลการวิจัย การอภิปราย และการเสนอแนะของ การวิจัย เรื่องการประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป พุทธศักราช 2527 ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล โดยจะขอเสนอตามลำดับดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อประเมินหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป พุทธศักราช 2527 ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตการวิจัยโดยสังเขปคือ ดำเนินการวิจัยตามกรอบการประเมิน ของแบบจำลองชิป (CIPP Model) โดยมุ่งประเมินส่วนต่าง ๆ คือ

1. การประเมินบริบท (Context Evaluation) คือ การประเมินความสอดคล้อง ระหว่างหลักสูตรกับปัจจัยภายนอก และการประเมินความเหมาะสมของความมุ่งหมายของหลักสูตร โครงสร้าง และเนื้อหาสาระของหลักสูตร

2. การประเมินปัจจัยเบื้องต้น (Input Evaluation) คือ การประเมินความ เหมาะสมสอดคล้องของปัจจัยเบื้องต้น คือ อาจารย์ นักศึกษา และส่วนประกอบต่าง ๆ ที่ สนับสนุนการจัดการ เรียนการสอน

3. การประเมินกระบวนการผลิต (Process Evaluation) คือ การประเมิน ความเหมาะสมสอดคล้องของการจัดการ เรียนการสอนและการวัดและประเมินผลการเรียน การสอน

4. การประเมินผลผลิต (Product Evaluation) คือ ประเมินคุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป พ.ศ.2527 ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ว่าเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในความมุ่งหมายของหลักสูตรหรือไม่เพียงใด

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยครั้งนี้รวมทั้งสิ้น 635 คน ประกอบด้วย

1. อาจารย์ จำนวน 145 คน
2. นักศึกษา จำนวน 181 คน
3. ผู้สำเร็จการศึกษา จำนวน 217 คน
4. นายจ้างของผู้สำเร็จการศึกษา จำนวน 32 คน
5. อาจารย์ที่ปรึกษาของผู้สำเร็จการศึกษา จำนวน 60 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างความมุ่งหมายของหลักสูตรกับปัจจัยภายนอก 1 ชุด และแบบประเมิน 5 ชุด โดยมีรายละเอียดของแบบประเมินดังนี้

1. แบบประเมินสำหรับอาจารย์
2. แบบประเมินสำหรับนักศึกษา
3. แบบประเมินสำหรับผู้สำเร็จการศึกษา
4. แบบประเมินสำหรับนายจ้างของผู้สำเร็จการศึกษา
5. แบบประเมินสำหรับอาจารย์ที่ปรึกษาของผู้สำเร็จการศึกษา

การเก็บรวบรวมข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการ 2 วิธี คือ ข้อมูลจากอาจารย์และนักศึกษาจากวิทยาเขตทั้ง 5 แห่ง ผู้วิจัยนำส่งแบบประเมินและเก็บคืนด้วยตนเอง ส่วนข้อมูลจากผู้สำเร็จการศึกษา นายจ้างและอาจารย์ที่ปรึกษา เก็บรวบรวมข้อมูลโดยทางไปรษณีย์ ทั้งนี้ได้ส่งแบบประเมินของอาจารย์ไปจำนวน 165 ชุด ได้รับคืนมาจำนวน 145 ชุด ส่วนแบบประเมินของนักศึกษาส่งไปจำนวน 203 ชุด ได้กลับคืนมา 181 ชุด สำหรับผู้สำเร็จการศึกษาส่งแบบประเมินไปจำนวน 314 ชุด ได้คืนมา 217 ชุด นายจ้างส่งไป 65 ชุด ได้คืนมา 32 ชุด และแบบประเมินของอาจารย์ที่ปรึกษาส่งไป 134 ชุด ได้คืนมา 60 ชุด

การวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ใช้ค่าสถิติ ร้อยละ ค่ามัชฌิม เลขคณิต
ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้เป็น 5 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบประเมิน ปรากฏดังนี้

1. อาจารย์ พบว่า อาจารย์ส่วนใหญ่มีอายุมากกว่า 45 ปี มีประสบการณ์ด้านการสอน มากกว่า 20 ปี มีวุฒิการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี สาขาวิชาเอกคหกรรมศาสตร์ทั่วไป มีวิชาที่อาจารย์ต้องรับผิดชอบในปีการศึกษา 2531 จำนวน 5 รายวิชาหรือมากกว่านี้ โดยมีชั่วโมงสอนเฉลี่ยสัปดาห์ละ 15-18 คาบ นอกจากการสอนยังทำงานด้านบริการ กิจการนักศึกษา และเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาด้วย

2. นักศึกษา ผลสรุปสถานภาพของนักศึกษาพบว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 20-22 ปี มีความรู้พื้นฐานระดับ ปวช.ปีที่ 3 ก่อนเข้าศึกษาในวิทยาเขต เหตุจูงใจที่ทำให้เข้าศึกษาในสาขานี้ คือ มีความสนใจสาขานี้มากและผู้ปกครองต้องการให้เรียนต่อ ส่วนเหตุจูงใจที่ทำให้ศึกษาต่อระดับ ปวส. คือ ต้องการเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น และนักศึกษาส่วนใหญ่มีความสนใจสาขานี้มาก

3. ผู้สำเร็จการศึกษา จากข้อมูลสรุปได้ว่า ผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 22-23 ปี มีความรู้พื้นฐานระดับ ปวช.ปีที่ 3 ก่อนที่จะได้ศึกษาในวิทยาเขต และมีความสนใจสาขานี้มาก ผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่ประกอบอาชีพแล้ว โดยทำงานในบริษัทเอกชน และประกอบธุรกิจส่วนตัวเป็นส่วนมาก ส่วนประสบการณ์ในการทำงาน ส่วนใหญ่มีประสบการณ์น้อยกว่า 6 เดือน สำหรับผู้สำเร็จการศึกษาที่ศึกษาต่อ โดยมากศึกษาต่อสาขาวิชาเอกคหกรรมศาสตร์ทั่วไป และศิลปประดิษฐ์ในระดับชั้นปีที่ 1

4. นายจ้าง นายจ้างของผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่มีอายุอยู่ระหว่าง 31-35 ปี เพศหญิง มีพื้นความรู้สายอาชีพ สาขาวิชา พณิชยศาสตร์และคหกรรมศาสตร์ มีวุฒิการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี และนายจ้างของผู้สำเร็จการศึกษามีอายุการทำงานระหว่าง 4-6 ปี และ 7-10 ปี เป็นส่วนใหญ่ โดยมีระยะเวลาทำงานร่วมกับผู้สำเร็จการศึกษาน้อยกว่า 6 เดือน

5. อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ที่ปรึกษาส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 26-30 ปี และ 36-40 ปี มีวุฒิการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาโท สาขาวิศวกรรมศาสตร์ทั่วไปและวิศวกรรมศาสตร์ศึกษา โดยทำการสอนในสถานศึกษาสังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล และวิทยาลัยครูเป็นส่วนใหญ่ ระยะเวลาทำงานด้านการสอนระหว่าง 1-5 ปี และ 11-15 ปี โดยมีระยะเวลาที่ทำหน้าที่อาจารย์ที่ปรึกษาของผู้สำเร็จการศึกษาน้อยกว่า 1 ปี และ 1 ปี 7 เดือน - 2 ปี

ตอนที่ 2 ผลสรุปการประเมินบริบท (Context Evaluation) จำแนกได้ดังนี้ คือ

1. ผลสรุปการประเมินความสอดคล้องระหว่างความมุ่งหมายของหลักสูตรกับปัจจัยภายนอก พบว่า วัตถุประสงค์ของแผนพัฒนาการศึกษาของวิทยาเขต วัตถุประสงค์ของแผนพัฒนาการศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วัตถุประสงค์ของแผนพัฒนาการศึกษา ศาสนา และศิลปวัฒนธรรม และวัตถุประสงค์ด้านการอาชีวศึกษาของแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ระยะที่ 6 มีความสอดคล้องกันเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งการกำหนดวัตถุประสงค์จะเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพเศรษฐกิจและสังคม เป็นสำคัญ ส่วนนโยบายของแผนต่าง ๆ นั้นถูกกำหนดขึ้นตามวัตถุประสงค์ของแผนนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า นโยบายการจัดการศึกษาทั้ง 4 ระดับ มีความสอดคล้องสัมพันธ์กัน และไม่ปรากฏว่ามีนโยบายข้อใดที่กล่าวไว้ขัดแย้งกัน และเมื่อพิจารณาความมุ่งหมายของหลักสูตรนี้กับนโยบายของแผนการศึกษาทุกระดับแล้วพบว่า ความมุ่งหมายทุกข้อมีความสอดคล้องกับนโยบายการจัดการศึกษาของแผนการศึกษาทุกระดับ ดังนั้นอาจสรุปได้ว่าความมุ่งหมายของหลักสูตรนี้มีความสอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมปัจจุบันด้วย

2. ผลสรุปการประเมินความสอดคล้องภายในของหลักสูตร ประกอบด้วยความมุ่งหมาย โครงสร้าง และเนื้อหาสาระของหลักสูตร

2.1 ความมุ่งหมายของหลักสูตร ความมุ่งหมายของหลักสูตรได้รับการประเมินว่า มีความชัดเจนของภาษาที่ใช้และง่ายต่อการเข้าใจ สามารถนำไปปฏิบัติให้เกิดผลจริงได้ มีความสอดคล้องกับความต้องการของสังคม และมีภาระถึงความเป็นนักทฤษฎีที่ดี อยู่ในระดับค่อนข้างมาก

2.2 โครงสร้างของหลักสูตร โครงสร้างของหลักสูตรได้รับการประเมินดังนี้ คือ โครงสร้างตลอดหลักสูตร ซึ่งมีหน่วยกิตรวมไม่ต่ำกว่า 90 หน่วยกิต ประกอบด้วย วิชาพื้นฐาน

20 หน่วยกิต วิชาชีพ 65 หน่วยกิต ซึ่งแบ่งเป็น 3 กลุ่มวิชา ได้แก่ กลุ่มวิชาแกนคหกรรมศาสตร์ 15 หน่วยกิต กลุ่มวิชาชีพเฉพาะสาขาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป 35 หน่วยกิต กลุ่มวิชาชีพเลือก สาขาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป 15 หน่วยกิต และวิชาเลือกเสรี 5 หน่วยกิตนั้น เป็นโครงสร้างที่มีความเหมาะสมดี สำหรับหน่วยกิตรายวิชาส่วนใหญ่ได้รับการประเมินว่าเหมาะสมดีแล้วเช่นกัน

2.3 เนื้อหาสาระของหลักสูตร เนื้อหาสาระของหลักสูตรนี้ได้รับการประเมินว่าโดยทั่วไป มีความน่าสนใจและความทันสมัยค่อนข้างมาก และมีความซ้ำซ้อนกันกับรายวิชาอื่นอยู่บ้าง ส่วนปริมาณของเนื้อหา มีความเหมาะสมกับจำนวนหน่วยกิตค่อนข้างมาก รวมทั้งการจัดการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผลได้รับการประเมินว่ามีความเหมาะสมค่อนข้างมากเช่นกัน นอกจากนี้ยังมีรายวิชาที่อาจารย์ผู้สอนรายวิชาต่อไปนี้ทั้งหมดประเมินว่า มีประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพมากที่สุด ได้แก่ วิชาดอกไม้สด การเขียนลวดลายด้วยสี เครื่องหอมและของชำร่วย อาหารจำนวนมาก อาหารค็อกเทล เค้กและการแต่งหน้าเค้ก และวิชาอาหารอบ สำหรับความจำเป็นของเนื้อหาที่มีต่อการประกอบอาชีพส่วนใหญ่มีความจำเป็นต่อการประกอบอาชีพค่อนข้างมาก โดยเฉพาะวิชาหลักศิลป์และดอกไม้ประดิษฐ์ ส่วนวิชาที่พบว่า ไม่มีความจำเป็นต่อการประกอบอาชีพเลย ได้แก่ วิชาเครื่องหนังและการทำบาติก และเนื้อหารายวิชาส่วนใหญ่ได้รับการประเมินว่า มีความเพียงพอแล้ว ส่วนรายวิชาที่มีความจำเป็นต่อการประกอบอาชีพแต่เนื้อหาไม่เพียงพอ ได้แก่ วิชาแกะสลัก การเขียนลวดลายด้วยสี และดอกไม้ประดิษฐ์

ตอนที่ 3 สรุปผลการประเมินปัจจัยเบื้องต้น (Input Evaluation)

1. ผลการประเมินด้านอาจารย์และนักศึกษาในวิทยาเขต โดยอาจารย์ร่วมกับนักศึกษา และผู้สำเร็จการศึกษาและนักศึกษาในวิทยาเขต โดยอาจารย์ร่วมกับนักศึกษา และผู้สำเร็จการศึกษา พบว่า เมื่อพิจารณาแต่ละวิทยาเขตและในภาพรวมแล้วทุกวิทยาเขต อาจารย์และนักศึกษาในหลักสูตรนี้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับค่อนข้างมาก ยกเว้นเรื่องความเสมอภาคในการปฏิบัติตนของอาจารย์ต่อนักศึกษาที่มีค่าเฉลี่ยการประเมินอยู่ในระดับค่อนข้างน้อย

2. ผลการประเมินด้านส่วนประกอบอื่น ๆ ที่สนับสนุนการจัดการเรียนการสอน ได้แก่ ห้องฝึกปฏิบัติการ วัสดุอุปกรณ์ฝึกปฏิบัติ โสตทัศนอุปกรณ์ ห้องสมุดและห้องประชุมโรงเรียน ส่วนใหญ่ได้รับการประเมินว่า มีความเพียงพอค่อนข้างน้อย บางชนิดมีคุณภาพค่อนข้างต่ำ และมี

ความสะดวกในการใช้บริการค่อนข้างน้อย ยกเว้นห้องเรียนภาคทฤษฎี มีความเพียงพอ ค่อนข้างมาก คุณภาพดีค่อนข้างมากและมีความสะดวกในการใช้บริการค่อนข้างดีด้วย สำหรับ ห้องปฏิบัติการตัด เย็บ เสื้อผ้ามีความเพียงพอค่อนข้างมาก คำราภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และ วารสารทางวิชาการ มีความเพียงพอ คุณภาพ และความสะดวกในการใช้บริการดีค่อนข้างมาก ส่วน เครื่องฉายสไลด์ได้รับการประเมินว่ามีคุณภาพดีค่อนข้างมากเช่นกัน

ตอนที่ 4 สรุปผลการประเมินกระบวนการ (Process Evaluation)

1. ด้านการจัดการเรียนการสอน อาจารย์ร่วมกับนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษา ได้ประเมินความ เหมาะสมของการจัดการเรียนการสอน พอสรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอน โดยทั่วไปดีค่อนข้างมาก ยก เว้นเรื่องความ เหมาะสมของการใช้สื่อประกอบการสอน และความ น่าสนใจของบรรยากาศการเรียนภาคทฤษฎี ที่ได้รับการประเมินว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับ ค่อนข้างน้อย
2. ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนการสอน อาจารย์ร่วมกับนักศึกษาและผู้สำเร็จ การศึกษา ประเมินว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับค่อนข้างมาก ยกเว้นในเรื่อง การเปิดโอกาส ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวางแผน การวัดและประเมินผล การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนประเมิน การสอนของอาจารย์ และปรับปรุงการสอนตามผลการประเมิน ได้รับการประเมินว่ามีความ เหมาะสมอยู่ในระดับค่อนข้างน้อย

ตอนที่ 5 ผลสรุปการประเมินผลผลิต

อาจารย์ นายจ้าง และอาจารย์ที่ปรึกษาของผู้สำเร็จการศึกษา ส่วนใหญ่ได้ประเมิน คุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษา ว่าเป็นผู้ที่มีคุณลักษณะทั่วไปและคุณลักษณะด้านวิชาชีพตรงตาม ที่กำหนดไว้ในความมุ่งหมายของหลักสูตรในระดับค่อนข้างมาก

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่ามีประเด็นที่น่าสนใจและควรนำมาอภิปรายดังนี้คือ

1. ข้อมูลการประเมินบริบท (Context Evaluation)

1.1 การวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างความมุ่งหมายของหลักสูตร

ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป พ.ศ.2527 พบว่า ความมุ่งหมาย

ของหลักสูตรนี้มีความสอดคล้องกันกับนโยบายระดับต่าง ๆ ในปัจจุบันบางส่วน ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าความมุ่งหมายของหลักสูตรนี้ คอบสนองต่อสภาพ เศรษฐกิจและสังคมปัจจุบันด้วย ดังที่ สงัด อุทรานันท์ (2528: 222) กล่าวว่าความมุ่งหมายของหลักสูตรที่ดีนั้น จะต้องสนองความต้องการของสังคมและของชาติได้ด้วย อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาจากสภาพที่เป็นจริงจะพบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรนี้ใช้ระยะเวลาในการทำงานทำค่อนข้างนาน พิจารณาจากระยะเวลาของนายจ้างที่ร่วมทำงานกับผู้สำเร็จการศึกษาโดยมากจะน้อยกว่า 6 เดือน อันเป็นผลให้ตัวเลขผู้ว่างงานในสาขานี้มีจำนวนมาก นอกจากนี้ครูอาจารย์ นักศึกษา นายจ้าง ยังให้ข้อเสนอแนะว่า วิชาชีพคหกรรมศาสตร์มุ่งเน้นในเชิงธุรกิจให้มากขึ้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าสอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตรที่กำหนดอยู่ก่อนแล้ว ดังนั้น จึงควรที่จะพิจารณาที่เนื้อหาสาระของหลักสูตรและการนำหลักสูตรไปใช้ว่าจะทำอย่างไรจึงจะตอบสนองความต้องการของผู้เรียนและสังคมดังกล่าว

1.2 การวิเคราะห์ความสอดคล้องภายในของหลักสูตร ประกอบด้วย ความมุ่งหมายของหลักสูตร โครงสร้างของหลักสูตร และเนื้อหาสาระของหลักสูตร

1.2.1 ความมุ่งหมายของหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป พ.ศ.2527 ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ได้รับการประเมินว่าภาษามีความชัดเจนและเข้าใจง่าย และสามารถนำไปปฏิบัติให้เกิดผลจริงได้ค่อนข้างมาก มีความสอดคล้องกับความต้องการของสังคมในระดับค่อนข้างสูง และมีการระบุถึงความเป็นนักคหกรรมศาสตร์ที่ดีค่อนข้างมากด้วย ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นคุณลักษณะของความมุ่งหมายของหลักสูตรที่ดีทั้งสิ้น ดังที่ สงัด อุทรานันท์ (2528: 222) กล่าวว่าหลักสูตรที่ดีจะต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของการศึกษา สอดคล้องกับความต้องการของสังคมและผู้เรียน มุ่งเสริมสร้างค่านิยม ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรม ส่งเสริมคุณสมบัติส่วนบุคคลของผู้เรียน เป็นจุดมุ่งหมายที่ช่วยให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์จากการศึกษามากที่สุด ชัดเจนไม่คลุมเครือ มีความยืดหยุ่น และเปลี่ยนแปลงได้ตามสถานการณ์

1.2.2 โครงสร้างของหลักสูตร โครงสร้างของหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป พ.ศ.2527 ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล มีลักษณะเป็นโครงสร้างแบบหน่วยกิต การจัดรายวิชาและเนื้อหาจะสมบูรณ์และเสรีจลันในแต่ละภาค

การศึกษา การกำหนดหน่วยกิตแต่ละวิชาจึงต้องกำหนดให้เหมาะสม เพื่อมิให้รายวิชากระจายมากเกินไป (วิชัย วงษ์ใหญ่ 2530: 67) ฉะนั้นผู้วิจัยจึงได้ประเมินความเหมาะสมของจำนวนหน่วยกิตของหลักสูตรนี้ ดังปรากฏรายละเอียดดังนี้คือ หน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร ไม่น้อยกว่า 90 หน่วยกิต ประกอบด้วย หมวดวิชาพื้นฐาน 20 หน่วยกิต หมวดวิชาชีพ 65 หน่วยกิต ซึ่งแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มวิชาแกนคหกรรมศาสตร์ 15 หน่วยกิต กลุ่มวิชาชีพ เฉพาะสาขาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป 35 หน่วยกิต กลุ่มวิชาชีพเลือกสาขาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป 15 หน่วยกิต และหมวดวิชาเลือกเสรี 5 หน่วยกิต ได้รับการประเมินว่า เป็นโครงสร้างที่มีความเหมาะสมดีแล้ว อย่างไรก็ตาม อาจารย์บางส่วนมีความเห็นว่ารายวิชาที่บรรจุในหมวดวิชาต่าง ๆ บางรายวิชายังไม่เหมาะสม อาทิเช่น วิชาในกลุ่มวิชาชีพเฉพาะสาขาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป คือ วิชาเทคนิคการตัดเย็บเสื้อ 3 (เสื้อเทเลอร์) และวิชาเกษตรในครัวเรือน ควรเปลี่ยนไปอยู่ในกลุ่มวิชาชีพเลือกสาขาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป เพราะมีความจำเป็นต่อการประกอบอาชีพน้อย และรายวิชาหลักศิลป์ ควรนำมาบรรจุไว้ในกลุ่มวิชาแกนคหกรรมศาสตร์ เนื่องจากเป็นวิชาที่นักศึกษาสามารถนำไปใช้ในการดำรงชีวิตในสังคมได้เป็นอย่างดี และเป็นวิชาที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวข้องกับรายวิชาอื่น ๆ อีกมาก เช่น ศิลปประดิษฐ์ การปรับปรุงบุคลิกภาพ การจัดและตกแต่งบ้าน การตัดเย็บเสื้อผ้า เป็นต้น

สำหรับจำนวนหน่วยกิตรายวิชาได้รับการประเมินว่ามีหน่วยกิตความเหมาะสมดีแล้ว เช่นกัน มีส่วนน้อยที่ได้รับการประเมินว่ามีหน่วยกิตรายวิชาน้อยเกินไป ได้แก่ วิชาภาษาไทย ควรเป็น 4 หน่วยกิต และแยกสอนเป็นภาษาไทย 1 และภาษาไทย 2 เคมี คหกรรม ควรเป็น 4 หน่วยกิต และศิลปะพื้นบ้าน ควรเพิ่มเป็น 2 หน่วยกิต นอกจากนี้ยังมีรายวิชาบางรายวิชาที่อาจารย์ส่วนหนึ่งประเมินว่ามีหน่วยกิตรายวิชาพอดีแล้ว แต่อีกส่วนหนึ่งประเมินว่ามีหน่วยกิตรายวิชาน้อยเกินไปอย่างละเท่า ๆ กัน ได้แก่ วิชาศิลปประดิษฐ์ 1 ซึ่งควรเพิ่มเป็น 3 หน่วยกิต วิชาเทคนิคการตัดเย็บเสื้อ 2 ควรเพิ่มเป็น 4 หน่วยกิต วิชากิจกรรมสำหรับเด็ก ควรเพิ่มเป็น 3 หน่วยกิต วิชาเย็บควรเพิ่มเป็น 3 หน่วยกิต วิชาจักสาน ควรเพิ่มเป็น 3 หน่วยกิต และวิชาถัก ทอ ควรเพิ่มเป็น 3 หน่วยกิต โดยทุกวิชาให้เพิ่มชั่วโมงปฏิบัติ

1.2.3 เนื้อหาสาระของหลักสูตร เนื้อหาสาระของหลักสูตร

ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป พ.ศ.2527 โดยทั่วไปได้รับการประเมินจากอาจารย์ผู้สอน นักศึกษา และผู้สำเร็จการศึกษาว่ามีความน่าสนใจและมีความทันสมัย

ค่อนข้างมาก เนื้อหาที่มีความซ้ำซ้อนกับรายวิชาอื่นอยู่บ้าง ส่วนปริมาณเนื้อหารายวิชามีความเหมาะสมกับจำนวนหน่วยกิตค่อนข้างมาก รวมทั้งการจัดการเรียนการสอนและการวัดและประเมินผล ได้รับการประเมินว่ามีความเหมาะสมค่อนข้างมาก เช่นเดียวกัน

สำหรับประโยชน์ของเนื้อหารายวิชาต่าง ๆ ที่มีต่อการประกอบอาชีพ ได้รับการประเมินจากอาจารย์ผู้สอนว่ารายวิชาส่วนใหญ่มีประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพค่อนข้างมาก และมีรายวิชาที่มีประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพมากที่สุดคือ วิชาคอกไม้สด การเขียนลวดลายด้วยสี เครื่องหอมและของชำร่วย อาหารจำนวนมาก อาหารคือกเทศ เด็กและการแต่งหน้าเด็ก และวิชาอาหารอบ ซึ่งวิชาต่าง ๆ เหล่านี้เป็นรายวิชาในกลุ่มวิชาชีพเลือก สาขาเกษตรศาสตร์ทั่วไป ซึ่งเป็นวิชาที่ให้นักศึกษาได้เลือกเรียนตามความสนใจและความถนัด หรือบางวิทยาเขตเปิดขึ้นตามความพร้อมของสถานศึกษา ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าควรที่จะพิจารณานำรายวิชาต่าง ๆ เหล่านี้มาเป็นวิชาในกลุ่มวิชาแกนเกษตรศาสตร์ เพื่อให้ นักศึกษาทุกคนได้มีโอกาสเรียนรู้อย่างทั่วถึง

ส่วนผู้สำเร็จการศึกษาประเมินว่า เนื้อหารายวิชาต่าง ๆ มีความจำเป็นต่อการประกอบอาชีพค่อนข้างมาก โดยเฉพาะวิชาหลักศิลป์และคอกไม้ประดิษฐ์ ทั้งนี้ เพราะวิชาหลักศิลป์ เป็นวิชาพื้นฐานที่จะนำไปใช้ในการศึกษารายวิชาอื่น ๆ และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างดีเยี่ยม สำหรับวิชาคอกไม้ประดิษฐ์นั้นถือเป็นรายวิชาที่สำคัญมากสำหรับ สาขาเกษตรศาสตร์ทั่วไป ด้วยเหตุผลสำคัญประการหนึ่งคือ ผู้สำเร็จการศึกษาจำนวนมาก ประกอบอาชีพทางด้านคอกไม้ประดิษฐ์ ทั้งในลักษณะที่รับจ้าง และเป็นผู้ดำเนินกิจการเองแต่ รายวิชานี้ได้รับการประเมินจากผู้สำเร็จการศึกษาว่ายังมีเนื้อหาไม่เพียงพอที่จะไปประกอบอาชีพได้ดีเท่าที่ควร นอกจากนั้นยังมีวิชาแกะสลัก และการเขียนลวดลายด้วยสี ที่มีความจำเป็นต่อการประกอบอาชีพค่อนข้างมาก แต่เนื้อหารายวิชาไม่เพียงพอ และสำหรับการประเมินครั้งนี้ผู้สำเร็จ การศึกษา มีข้อเสนอแนะว่า ควรสอนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาให้มากขึ้น ซึ่งลักษณะ ต่าง ๆ สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ในการเลือกเนื้อหาวิชา ซึ่งกล่าวโดย สุมิตร คุณานุกร (2523: 81-87) ที่ว่า การเลือกเนื้อหาวิชาต้องคำนึงถึงควมเชื่อถือได้ และความเป็นแก่นสารของความรู้ สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในสังคม มีความสมดุลระหว่างความกว้างและความลึกซึ้ง สนอง ความมุ่งหมายหลายประการ สอดคล้องกับวุฒิภาวะในการเรียนรู้และประสบการณ์ของผู้เรียน รวมทั้งสนองความต้องการและความสนใจของผู้เรียนด้วย อย่างไรก็ตามแม้ผลการประเมินจะ

สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ในการเลือกเนื้อหาวิชา แต่มีข้อที่ควรพิจารณาประการหนึ่งก็คือ หลักสูตรนี้ได้ถูกร่างขึ้นโดยคณะทำงานพัฒนาหลักสูตรชุดหนึ่ง จำนวน 52 คน (วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา : คำนำ) และได้ถูกนำมาพัฒนาต่อโดยอาจารย์จากคณะ คหกรรมศาสตร์ ร่วมกับครู-อาจารย์ในวิทยาเขตต่าง ๆ เพื่อจัดทำประมวลการสอนและชุด แบบเรียนเพื่อใช้ในการสอน ซึ่งเป็นการคัดเลือกเนื้อหาวิชาแบบที่เรียกว่า การใช้ความคิด เห็นตัดสินใจ (Judgemental Procedure) อาจมีข้อบกพร่องคือ หากกลุ่มผู้พัฒนาหลักสูตร เหล่านี้เกิดความลำเอียงและใช้ทัศนคติส่วนตัว ในการตัดสินใจ เนื้อหาวิชาในหลักสูตรจะไม่ บรรลุตามความมุ่งหมาย ดังนั้นเพื่อให้เนื้อหาวิชา มีความสมบูรณ์ขึ้น ควรจะใช้วิธีการอื่นร่วมด้วย เช่น การใช้ความคิดเห็นส่วนรวม (Consensual Procedure) และใช้ข้อมูลจากการวิจัย หรือทดลอง (Experimental Procedure) เพื่อให้เนื้อหาของหลักสูตรตอบสนองต่อความ ต้องการของสังคมและผู้เรียนอย่างแท้จริง (สุมิตร คุณานุกร 2523: 90-95)

2. ข้อมูลการประเมินปัจจัยเบื้องต้น (Input Evaluation)

2.1 ข้อมูลด้านการประเมินอาจารย์ในวิทยาเขตและนักศึกษา จากการประเมิน ของอาจารย์ ร่วมกับนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษา พบว่า อาจารย์และนักศึกษาในหลักสูตร สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป มีความเหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรนี้ในระดับ ค่อนข้างมาก ยกเว้นในเรื่องความเสมอภาคในการปฏิบัติตนของอาจารย์ต่อนักศึกษา ที่ได้รับการ ประเมินจากนักศึกษาว่ามีค่าเฉลี่ยของความเหมาะสมอยู่ในระดับค่อนข้างน้อย ทั้งนี้อาจเนื่องจาก นักศึกษาที่เรียนสาขานี้ เป็นนักศึกษาหญิงเกือบทั้งหมด และอาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่มีอายุเฉลี่ยค่อนข้าง สูงจึงปกครองด้วยระเบียบวินัยที่ค่อนข้างเคร่งครัด ซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในวัยที่ต้องการแสดง ความคิดความเห็นอย่างอิสระ ไม่ชอบที่จะดำเนินวิถีชีวิตในสถานศึกษาภายใต้กรอบระเบียบที่ เคร่งครัดมากนัก จึงทำให้นักศึกษาคิดว่าการประพฤติตนนอกกรอบเป็นผลให้อาจารย์ผู้สอนบาง ส่วนไม่พอใจ และปฏิบัติกับคนอย่างไม่ยุติธรรม

สำหรับพื้นฐานความรู้ของนักศึกษามีข้อที่น่าสังเกต คือ นักศึกษาที่มีวุฒิ วช.1 และ วช.2 ได้รับการประเมินว่ามีพื้นฐานความรู้เหมาะสมน้อยกว่าผู้ที่จบ ปวช.ปีที่ 3 ซึ่งข้อมูลนี้อาจ เป็นเครื่องชี้แนะให้กับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้ดำเนินการในการที่จะปรับระดับพื้นฐานความรู้ของผู้จบ วช.1 และ วช.2 ให้เท่าเทียมกับผู้จบ ปวช.ปีที่ 3 ก่อนเข้าศึกษาในหลักสูตรนี้

2.2 ข้อมูลด้านการประเมินส่วนประกอบอื่น ๆ ที่สนับสนุนการจัดการเรียนการสอน พบว่า ห้องเรียนภาคทฤษฎีมีปริมาณเพียงพอคุณภาพค่อนข้างดีและมีความสะดวกในการใช้ค่อนข้างมาก สำหรับห้องฝึกปฏิบัติ วัสดุอุปกรณ์ในห้องฝึกปฏิบัติ ห้องสมุด ห้องประชุมและโสตทัศนูปกรณ์ ส่วนใหญ่มีปริมาณค่อนข้างน้อย คุณภาพต่ำ และมีความสะดวกในการใช้บริการค่อนข้างน้อย ทั้งนี้อาจเนื่องจากวิทยาเขตต่าง ๆ ของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล (วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา) เป็นวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษามาก่อน อาคารสถานศึกษาตลอดจนวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ จึงมีสภาพค่อนข้างเก่า และล้าสมัย ซึ่งสถาบันต้องใช้งบประมาณจำนวนมากในการสนับสนุนปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ แต่ก็ยังไม่เพียงพอกับความต้องการของอาจารย์และนักศึกษา อย่างไรก็ตามจากข้อเสนอแนะมีสิ่งที่น่าสนใจคือในเรื่องความสะดวกในการใช้บริการของสิ่งต่าง ๆ ยังขาดความคล่องตัว ซึ่งสามารถพิจารณาปรับปรุงให้ดีขึ้นได้ อาทิ เช่น ความสะดวกในการให้บริการของห้องสมุด ซึ่งควรเปิดให้บริการเข้าชั้นและปิดให้บริการหลังจากเลิกเรียนแล้วสักระยะหนึ่ง เพราะเวลาทั้ง 2 ช่วงนี้ เป็นเวลาที่นักศึกษาสามารถเข้าใช้บริการได้เต็มที่ ส่วนความสะดวกในการ เบิกยืมและใช้อุปกรณ์ โสตทัศนูปกรณ์ ซึ่งแต่ละวิทยาเขตขาดการประชาสัมพันธ์ให้คณาจารย์ได้ทราบถึง ปริมาณและประเภทของวัสดุและอุปกรณ์โสตทัศนูปกรณ์ เมื่ออาจารย์ผู้สอนไม่ทราบว่าคนสามารถใช้บริการสิ่งใดได้บ้าง อาจทำให้เข้าใจว่าเพราะเมื่ออุปกรณ์เหล่านี้ไม่มีหรือมีแต่ เบิกยืมและใช้ไม่สะดวก

จากผลการวิจัยอาจกล่าวได้ว่า ส่วนประกอบต่าง ๆ ที่สนับสนุนการจัดการเรียนการสอน มีปริมาณคุณภาพ และความสะดวกในการใช้บริการค่อนข้างน้อย อันถือว่าเป็นปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญยิ่งสำหรับผู้ใช้หลักสูตร ควรที่ผู้บริหารและหน่วยงานกลางต้องร่วมรับผิดชอบ จัดบริการสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ให้มีประสิทธิภาพดีขึ้น ดังที่ สัจด์ อุทรานันท์ (2528: 265) กล่าวว่า ผู้บริหารโรงเรียนควรจะได้พยายามจัดทำหรือจัดหาแหล่งวิชาการต่าง ๆ ซึ่งจะให้เกิดประโยชน์และสะดวกแก่การใช้หลักสูตร และจากสภาพความเป็นจริงจะพบว่านอกจากปัญหาของส่วนประกอบต่าง ๆ ที่สนับสนุนการจัดการเรียนการสอนต่าง ๆ เหล่านี้แล้ว ครูอาจารย์ผู้สอนยังประสบกับปัญหาของความล่าช้าจากการได้รับเอกสารหลักสูตร อาทิเช่น ประมวลการสอนและชุดแบบเรียน อีกด้วย นอกจากนี้ในปัจจุบัณมีวิทยาเขตหลายแห่ง กำลังขยายตัวโดยเปิดสอนระดับปริญญาตรี อาทิเช่น วิทยาเขตพระนครใต้ (เปิดสอนปีการศึกษา 2531) วิทยาเขตโชติเวช วิทยาเขต

เทคนิคภาคใต้(กำลังเริ่มเปิดสาขาวิศวกรรมศาสตร์) ฉะนั้นหากมีปัจจัยต่าง ๆ ที่สนับสนุนการจัดการเรียนการสอนยังบกพร่องอยู่มาก อาจจะเป็นอุปสรรคในการผลิตบัณฑิตที่มีประสิทธิภาพในอนาคต

3. ข้อมูลการประเมินกระบวนการผลิต (Process Evaluation)

3.1 ด้านการจัดการเรียนการสอน ผลการประเมินของอาจารย์ร่วมกับนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษา พบว่า การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ทั่วไป ในวิทยาเขตต่าง ๆ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับค่อนข้างมาก ยกเว้นเรื่องความน่าสนใจของบรรยายภาค การเรียนภาคทฤษฎี ได้รับการประเมินว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับค่อนข้างน้อย ทั้งนี้อาจเนื่องจากอาจารย์ส่วนใหญ่ ยังใช้เทคนิคการสอนแบบบรรยายเป็นส่วนมาก และรองลงมา อาจารย์ให้นักศึกษาทำรายงานกลุ่ม และรายงานส่วนบุคคล ค่อนข้างมากเช่นกัน นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่า อาจารย์ส่วนใหญ่ ใช้สื่อประกอบการสอนไม่ค่อยเหมาะสม ซึ่งอาจเป็นเพราะวัสดุอุปกรณ์การสอนไม่เพียงพอ และมีคุณภาพค่อนข้างต่ำ ประกอบกับการเบียดเบียนและใช้บริการห้องคิดค่อขององล้งหน้าจากฝ่ายผู้รับผิดชอบ ทำให้ขาดความคล่องตัวในการใช้บริการ ซึ่งนักศึกษาเองได้ให้ข้อเสนอแนะไว้สอดคล้องกันว่า อาจารย์ควรปรับปรุงวิธีการสอนและเนื้อหาให้ทันสมัย ในขณะเดียวกันควรคำนึงถึงความคุ้มค่าของค่าใช้จ่ายที่นักศึกษาจะต้องสูญเสียไปในการซื้อวัสดุอีกด้วย . . . นอกจากนี้ผู้สำเร็จการศึกษาได้เสนอแนะให้สถานศึกษาเปิดโอกาสให้มีการฝึกงานกันอย่างจริงจังในสถานประกอบการ ซึ่งการฝึกงานจะอำนวยความสะดวกเป็นอย่างดีแก่นักศึกษา ดังที่ เสาวพร เมืองแก้ว (2531: 29) กล่าวว่า การฝึกงานทำให้นักศึกษามีประสบการณ์ด้านต่าง ๆ เพราะจำเป็นต้องทำความรู้ทางทฤษฎีมาประยุกต์ใช้กับการปฏิบัติงานจริง

3.2 การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน ค่าเฉลี่ยการประเมินของอาจารย์ร่วมกับนักศึกษา และผู้สำเร็จการศึกษา พบว่ามีความเหมาะสมของการวัดและประเมินผลอยู่ในระดับค่อนข้างมาก ยกเว้นเรื่องการเปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการวางหลักเกณฑ์การวัดและประเมินผล การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนประเมินการสอนของอาจารย์ และการปรับปรุงการสอนตามผลการประเมิน ได้รับการประเมินว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับค่อนข้างน้อย นอกจากนี้นักศึกษายังเห็นว่าอาจารย์บางส่วนขาดความยุติธรรมในการวัดและประเมินผลการเรียน

4. ข้อมูลการประเมินผลผลิต (Product Evaluation) ค่าเฉลี่ยการประเมินคุณลักษณะของผู้สำเร็จการศึกษา ตามการประเมินของอาจารย์, นายจ้าง และผู้สำเร็จการศึกษาพบว่า ผู้สำเร็จการศึกษามีคุณลักษณะทั่วไปและคุณลักษณะเฉพาะทางวิชาชีพ ตรงตามที่กำหนดไว้ในความมุ่งหมายของหลักสูตรในระดับค่อนข้างมาก สำหรับนายจ้างมีความต้องการให้ผู้สำเร็จการศึกษา มีคุณลักษณะต่าง ๆ มากกว่าที่เป็นอยู่จริง ในด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ความสนใจในการค้นคว้าหาความรู้ การแก้ปัญหาโดยหลักการและเหตุผล การเป็นผู้รู้จักใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างมีประสิทธิภาพ ความสามารถในการตรวจสอบ ติดตามและประเมินผล ความรู้ความสามารถในวิชาชีพทศกรรมศาสตร์ ความสามารถในการให้คำแนะนำผู้อื่น และการเป็นผู้วิเคราะห์วิจารณ์โดยใช้เหตุผล ซึ่งนายจ้างมีความต้องการคุณลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้อยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อ เป็นข้อพิจารณาสำหรับสถาบัน เทคโนโลยีราชมงคล คณะทศกรรมศาสตร์ ผู้บริหารและครูอาจารย์ในการพัฒนาหลักสูตร

1. ข้อเสนอแนะสำหรับสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล

1.1 ให้ความช่วยเหลือคณะและวิทยาเขตเกี่ยวกับผู้เชี่ยวชาญทางด้าน
การพัฒนาหลักสูตร

1.2 สนับสนุนในด้านการจัดสร้างอาคารสถานที่ และวัสดุอุปกรณ์การเรียน
การสอน

1.3 ให้ความสะดวกรวดเร็วในการจัดส่งเอกสารหลักสูตร เช่น
ประมวลการสอน และชุดแบบเรียน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับคณะทำงานพัฒนาหลักสูตรของคณะทศกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล

2.1 การกำหนดคณะทำงานด้านพัฒนาหลักสูตรควรประกอบด้วย บุคคล
ต่าง ๆ 6 ด้าน ดังนี้คือ ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาวิชา ผู้เชี่ยวชาญด้านวิชาชีพครู ผู้ชำนาญด้านการ
พัฒนาหลักสูตร ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผล ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดองค์การ และผู้ชำนาญด้านการ
เรียน (สังค อุทรานันท์ 2528: 197)

2.2 การกำหนดความมุ่งหมายของหลักสูตร ควรพิจารณาถึงข้อมูลด้านความต้องการและความพร้อมของผู้เรียน รวมทั้งความต้องการของสังคมด้วย

2.3 ด้านโครงสร้างของหลักสูตร ควรปรับปรุงหน่วยกิตรายวิชาที่ได้รับการประเมินความยากน้อยของจำนวนหน่วยกิตเท่า ๆ กัน และเพิ่มหน่วยกิตให้กับรายวิชาที่มีประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพแต่เนื้อหาไม่เพียงพอ และบรรจุรายวิชาดังกล่าวไว้ในกลุ่มวิชาแกนคหกรรม-ศาสตร์ ซึ่งจะทำให้หลักสูตรมีคุณค่าตอบสนองความต้องการของสังคมมากขึ้น

2.4 การพัฒนาบรรจุเนื้อหาสาระลงในประมวลการสอนหรือชุดแบบเรียน ควรใช้วิธีการเลือกเนื้อหาวิชาหลายวิธีร่วมกัน เช่น ใช้ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ ใช้ข้อมูลจากการวิจัยสภาพสังคม ใช้วิธีการทดลองเพื่อศึกษาความต้องการของผู้เรียน

3. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษา

3.1 ส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์และนักศึกษา โดยจัดให้มีกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน เช่น จัดกิจกรรม HOME ROOM จัดกิจกรรมนันทนาการเข้าค่าย

3.2 ปรับปรุงพื้นความรู้ของนักศึกษาที่มีวุฒิ วช.1 และ วช.2 โดยการเรียนภาคฤดูร้อน ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติก่อนที่จะเข้ารับการศึกษานในสถาบันนี้

3.3 ปรับปรุงปริมาณคุณภาพ และความสะดวกในการใช้บริการ ของวัสดุ อุปกรณ์การเรียนการสอน และอาคารสถานที่ รวมตลอดจนถึงการขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานภายนอก

3.4 ส่งเสริมให้ครูมีความรู้ ความทันสมัย ทั้งในวิชาชีพครูและวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ เพื่อกระตุ้นให้ครูอาจารย์ใช้เทคนิคการสอนหลาย ๆ วิธี ให้สามารถผลิตสื่อและใช้สื่อการสอนให้มากขึ้น สามารถวัดและประเมินผลการเรียนการสอนได้อย่างถูกต้อง รวมทั้งจัดให้มีการนิเทศการสอนภายในโรงเรียน เพื่อให้อาจารย์มีโอกาสประเมินผลการสอนของตนเอง และปรับปรุงการสอนตามผลการประเมินนั้น

4. ข้อเสนอแนะสำหรับอาจารย์ผู้สอนในสถานศึกษา

4.1 ให้ความร่วมมือกับผู้บริหารสถานศึกษาในการปฏิบัติหน้าที่ตามนโยบายของสถานศึกษาและนโยบายของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล

4.2 แสวงหาโอกาสให้กับตนเองในการเพิ่มพูนความรู้และทักษะทางวิชาชีพ อันจะสามารถปฏิบัติงานด้านการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ